

άχναροσυκεά ή, άμάρτ. 'χναροσ'κεά Κρήτ.

Έκ τών ούς. άχνάρι και συκεά.

Η Ίνδική συκή (orundia ή vulgaris ficus Indica) δια τήν όμοιότητα τών φύλλων της προς άχνάρια, ήτοι καττύματα ύποδημάτων. Συνών. άγριοσυκεά, πα-
πουτσοσυκεά, φραγκοσυκεά.

άχναρωσιά ή, Κωνπλ.

Έκ του άμαρτ. ρ. άχναρώνω.

Η έξωτερική εμφάνις, ή θεωρία τινός: Συνών.
κόψιμο.

άχνατα επίρρ. Θράκ. (Αίν.) Ίμβρ.

Έκ του επίθ. άχνατός.

Καθαρά: Άχνατα κι άφρατα.

άχνατεύω άμάρτ. άχνατεύου Ίμβρ. Σαμοθρ.

Έκ του επίθ. άχνατός.

1) Διά πλύσεως κάμνω τι λευκόν, επί άσπροορρούων
ένθ' άν.: Τά 'πλυνά τά ρούχα κι τ' άχνάτιστα Ίμβρ. 2)
Καθιστώ τι διά πλύσεως καθαρώτατον ένθ' άν.: Τό 'χου
του πιδί μ' πλυμένου κι άχνατιμένου Ίμβρ.

άχνατος επίθ. Κάμπ. Κωνπλ. Προπ. (Άρτάκ. Πά-
νορμ.) άχνατους Θράκ. (Άδριανούπ. Αίν.) Ίμβρ. Σα-
μοθρ. άκνατος Κάμπ. Κάσ.

Έκ του ούς. άχνα και της παραγωγικής καταλ. -άτος.

1) Ό διά πλύσεως τελείως λευκανθείς και καθαρι-
σθείς Θράκ. (Άδριανούπ. Αίν.) Ίμβρ. Κάμπ. Κωνπλ.
Προπ. (Άρτάκ. Πάνορμ.) Σαμοθρ.: Τά 'βαλα τά ρούχα
ξ' δουγάδα κι γινήκαν άχνατα Ίμβρ. Άχνατα σιδόνια-μαξιλ-
λάρια αυτόθ. || Φρ. Άχνατος κι άπαχνάτος (καθαρώτατος)
Άρτάκ. Πάνορμ. Άχνάτη κι άπαχνάτη (δροσερά, εύρωστος)
Κωνπλ. 2) Άγνός, άκρατος Κάμπ. Κάσ. || Άσμ.

Έχει και 'ς τά ρουθούνια της τó μόσκο τόν άκνατο
Κάσ.

Κυώνιν ήτρωα τó παρνό, μήλον τó μεσημέρι,

'ς του ήλιου τά καΐσματα τόν μόσχον τόν άκνατο

(καΐσματα=καθίσματα, δύσις) Κάμπ.

Άντίς νερό ροδόσταμο κι άντίς σαπούνι μόσκο

κι άντίς του ήλιου στεγνωσιά τόν μόσκο τόν άκνατο
αυτόθ.

άχνένιος επίθ. (I) Λεξ. Δημητρ.

Έκ του ούς. άχνα και της καταλ. -ένιος.

Ό έξ άτμου συνιστάμενος, άτμώδης, άραιός, αϊθέριος:
Άχνένια σύννεφα.

άχνένιος επίθ. (II) Λεξ. Δημητρ.

Έκ του ούς. άχνη και της καταλ. -ένιος.

Ό έξ άχνης, ήτοι έκ λεπτού άλεύρου κατασκευασθείς:
Άχνένια κουλούρια.

άχνη ή, σύνηθ. άχνη Εϋβ. (Στρόπον.) άχρ' Δαρ-
δαν. Ήπ. (Άρτ. Ζαγόρ.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Κυδων. Μακεδ.
(Μελέν.) Στερελλ. (Αιτωλ. Άράχ. Κλών.) άχιρ' Κυδων.
Σκόπ. άγνη Εϋβ. (Κάρυστ.) Κύπρ. άχνα Κάλυμν.
Κύπρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν. Μεσσ.) Χίος άχνα Κύπρ.
άφνα Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.)

Τό άρχ. ούς. άχνη. Τό άχνα και παρ' Ήσυχ. Διά
τήν τροπήν του χ είς γ παρὰ τó ν έν τῷ τύπῳ άγνη πβ.
άχνάριν-άγνάριν, πάχνη-πάγνη κττ. Ίδ. ΧΠαντε-
λίδ. Φωνητ. 40.

1) Αί λεπτόταται σταγόνες αί αϊωρούμεναι ώς άτμός
υπεράνω τών επί της παραλίας θραυομένων κυμάτων Βι-
θυν. Κάλυμν. Πελοπν. Πόντ.: Άσμ.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

Ν' άκούω άχνα του γυαλού και άχνα του πελάγου
Κάλυμν. Η σημ. και άρχ. Πβ. Όμ. Α 307 «ύψόσε δ' ά-
χνη | σκίδναται έξ άνέμοιο πολυπλάγκτοιο ίωής». 2)
Λεπτοτάτη δρόσος Θεσσ. (Ζαγορ.) 3) Ό άφρός του γά-
λακτος Κύπρ. Συνών. ιδ. έν λ. άφρόγαλα 1, έτι δέ
άχνηά (II) 2. 4) Λεπτότατον άλευρον σύνηθ.: Άσμ.

Κρησάρα μου δλόπυκνη κι ώραιοκαφασωμένη,

τ' άλεύρι μας κρησάρισε, άχνη τ' άλεύρι βγάλε

Πελοπν. Συνών. άχνούδα. β) Τό άλευρον κατ' άν-
τιδιαστολήν προς τó σιμιγδάλι Ήπ. (Άρτ.) Πελοπν. (Λα-
κων. Μεσσ.) 5) Λεπτοτάτη κόνις ζακχάρεως χρησι-
μεύουσα διά τó πασπάλισμα γλυκῶν σύνηθ. 6) Λεπτο-
τάτη τέφρα Μακεδ. 7) Λεπτότατα μόρια άχύρου Κυδων.

Κύπρ.: Έπνιξέν τους ή άχνα του άδέρου Κύπρ. Η σημ.
άρχ. Πβ. Όμ. Ε 499 «ώς δ' άνεμος άχνας φορέει ιεράς
κατ' άλφάς | άνδρῶν λικμώντων, ότε τε ξανθή Δημήτηρ |
κρίνη έπειγομένων άνέμων καρπόν τε και άχνας». Συνών.

άθέρας Α 1 δ, άχνηά (II) 1 β, μπουχός. 8) Ό από

της γής έγειρόμενος λεπτός κονιορτός Θεσσ. (Ζαγορ.) 9)

Πάν πρᾶγμα άσύλληπτον διά τών χειρῶν λόγω της λε-
πτότητός του Θεσσ. (Ζαγορ.) 10) Πρᾶγμα άπαλότατον

και μαλακώτατον, επί έδωδίων Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.)

Θήρ. Κύπρ. κ.ά.: Τό γλυκό γίνεται άχνη 'ς τó στόμα Θήρ.

Τό ψωμί είναι άχνη Φιλιπούπ. 11) Πρᾶγμα άραιότατον

Εϋβ. (Στρόπον.): Τού ξαίνου του μαλλι κι του κάνου άχνη.

12) Λεπτοτάτη αΐχη ή κονισμένης σπάθης Πόντ. (Κε-
ρασ. Τραπ.): Άσμ.

Τ' όμμάτά μ' έθαμπούρωσαν και τó σπαθί μ' έδ' άφναν
Κερασ.

Παρακαλώ σε, σερασκέρ', Θεού παρακαλίαν...

έμην ζωήν γιά χάριξον γιά του σπαθί' σ' την άφναν

Τραπ. 13) Έπιρρηματ., έλάχιστα, μόλις Πελοπν. (Βα-
σαρ.) Χίος (Χαλκ. κ.ά.): Άχνη τόν θυμάμαι Βασαρ. Άχνη
μέ πήρε 'ς τó κεφάλι ή οιομάδα αυτόθ. Η σημ. άρχ. Πβ.
Άριστοφ. Σφήκ. 92 «ήν δ' ούν καταμύση κᾶν άχνην».

άχνηά ή, (I) Άθην. Κάμπ. Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) Κύθηρ.
Μύκ. Πελοπν. (Άρκαδ. Βούρβουρ. Βυτίν. Καλάβρυτ.
Κλουτσινοχ. Λακων. Μάν. Οίν.) Πόντ. (Άμισ.) Προπ.
(Άρτάκ. Πάνορμ.) Σϋρ.—Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ.
άγνηά Πελοπν. (Μεσσ.) άχνα Κάμπ. Κρήτ. Πάρ.

Έκ του ούς. άχνα.

1) Ό άτμός θερμοϋ ύγρου Άθην. Πελοπν. (Λακων.):
Έβγαινε ένας καπνός, μιὰ άχνηά Άθην. Συνών. άχνα 1.

2) Ό κατά την έκπνοήν άσθενής ήχος και συνεκδ. έ-
λάχιστη φωνή Κάμπ. Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) Κύθηρ. Μύκ. Πάρ.
Πελοπν. (Άρκαδ. Βούρβουρ. Βυτίν. Καλάβρυτ. Κλουτσι-
νοχ. Λακων. Μάν. Μεσσ. Οίν.) Προπ. (Άρτάκ. Πάνορμ.)
Σϋρ.—Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ.: Φρ. Δέ βγάζω άχνηά
(σιωπῶ τελείως) πολλαχ. Μιλιά τσ' άχνηά (άκρα σιγή) Μύκ.

3) Αίτια, πρόφασις, άφορμή Πόντ. (Άμισ.) Συνών.
άχνα 3.

άχνηά ή, (II) Κύπρ. Ψαρ. άγνηά Κύπρ.

Έκ του ούς. άχνη.

1) Τά λεπτότατα σταγονίδια τά άναδιδόμενα έκ της
θραύσεως τών κυμάτων επί της παραλίας Ψαρ.: Άσμ.

Ν' άκούη άχνηά της θάλασσας και ταραχή τ' άγέρα,

ν' άκούη και τούς συντρόφους του που λέν τó έα μόλα

β) Τά λεπτότατα μόρια του άχύρου Κύπρ.: Η άχνηά
του άχέρου. Συνών. ιδ. έν λ. άχνη 7. 2) Ό άφρός του
γάλακτος Κύπρ. Συνών. ιδ. έν λ. άχνη 3. 3) Τό πρῶ-
τον μετά τόν τοκετόν γάλα τó όποϊον είναι παχύ, πῦαρ.
Συνών. άθένη 1, κολλάστρα, πρωτόγαλα, τυρεύτης.